

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mười Tám

Rửa Sạch Mối Thù (Tiếp)

Bống cô ả nổi gai ốc đầy mình bởi những tràng cười rùng rợn vừa phát ra từ bốn hướng bao quanh phương vị của ả...

Cầm Tiên đảo mắt nhìn quanh.

Hai góc bên này có Đệ Nhất Pháp Vương Thiết Thủ Hắc Hùng và Đệ Nhị Pháp Vương Lãnh Diện Xú Nhân. Hai góc bên kia là Đệ Tam Pháp Vương Dã Hạc Quái Cước cùng Đệ Tứ Pháp Vương Thanh Diện Lang Nha.

Tứ Đại Pháp vương của Vạn Độc Quỷ môn đủ mặt, khiến Cầm Tiên sôi máu căm hờn.

Nàng thét lên the thé:

- Hừm, bốn tên ác ma đầy nợ máu. Ta chưa kịp tới Trường Sa để buộc các ngươi đền tội tru sát gia đình ta. Không ngờ hôm nay các ngươi lại bỏ ra khỏi Khô Cốt Điện tới đây nộp mạng.

Bốn lão Tứ Đại Pháp vương theo phò giáo chủ Dương Sùng, thấy Cầm Tiên trốn chạy liền cùng chia phương vị chặn bắt. Nghe lời mắng mỏ của nàng, bốn lão nổi giận dùng dùng thi triển ngay Vạn Độc Ma Công vờ ra những luồng sóng cuồng kinh hồn úp chụp lấy Cầm Tiên.

Nhưng cô gái giương ngay song thủ chao mình một vòng tuôn ra những đợt Sủ Nữ Âm Kinh chống chọi với ma công Vạn Độc, như một ánh chớp nàng biến dạng giữa lùm cây.

Đang trố mắt tìm kiếm cô gái, Tứ Đại Pháp vương bỗng nghe tiếng lục lạc vọng ra từ một lùm cây. Rồi Cầm Tiên khỏa thân trắng toát, xuất hiện với điệu múa mê hồn.

Đệ Nhất Pháp Vương Thiết Thủ Hắc Hùng kêu lên:

- Trời ơi, Lục Lạc Ảo Vũ...

Chỉ la lên được một câu như thế rồi Thiết Thủ Hắc Hùng, Lãnh Diện Xú Nhân, Dã Hạc Quái Cước đều bị cuốn hút vào thân hình khêu gợi mê ly của Cầm Tiên và điệu múa mê hồn đậm đặc. Cả bốn tên đều rạo rực, ngả nghiêng, kinh mạch hỗn loạn không còn tự chủ xuất chiêu được nữa.

Bùng bùng...

Đúng lúc đó những đạo Sử Nữ Âm Kinh của Cẩm Tiên bủa ra bốn phía, hất tung bốn lão ác ma vào vách đá và những gốc cổ thụ trăm năm. Đập đầu, phụt óc, xương cốt gãy lìa, Tứ Đại Pháp vương chỉ trong vài khắc đã biến thành những đồng thịt vụn.

Cẩm Tiên phóng vào lùm bụi mặc nhanh y phục, đeo túi hành trang lên vai với nửa pho bí kíp. Ả ra khoảng trống chấp tay ngược mặt nhìn trời, miệng thầm khấn vái:

- Song thân linh thiêng chứng giám, hôm nay con đã rửa sạch mối gia thù...

Vừa toan tiếp tục phi hành, Cẩm Tiên lại nghe những tiếng thét gầm ròn rợn bên tai:

- Quái nữ to gan, đừng mong trốn chạy...

Giật mình ngược lên, Cẩm Tiên thấy phía tả là đầm phụ Huệ Tiên, phía hữu có Vạn Độc giáo chủ Dương Sùng đang xông tới.

Ả lại lâm vòng lưỡng đầu thọ địch chẳng còn biết phải thoát chạy hướng nào.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mười Chín

Tái Ngộ Người Yêu Cũ

K

im Điều Đại Kiệt, Sơn Đông Tuyết Thủ, Thượng Quan Linh Phụng và lão cầm Trương Long phi hành vùn vụt trong lòng vực sâu.

Song hành bên diệt nữ, Kim Điều Đại Kiệt Thượng Quan Kỳ Long không khỏi thắc mắc:

- Muốn luyện được phần đầu Thiên Chiêu Suu Lục rất cần chân khí thâm hậu. Bằng có rõ ràng là Tống Phi Bằng đã bị tẩu hỏa nhập ma, còn con đã luyện nội khí tới đâu mà tiếp thụ nổi hơn ba trăm chiêu đầu.

Linh Phụng đáp ngay rất thật thà:

- Bẩm bá phụ, nội lực của con chẳng hơn gì Tống Phi Bằng. Nhưng từ lúc lọt vào hang tối, con ăn một chiếc nấm thơm trên vách đá cho qua con đói khát, tự nhiên thấy nội lực tăng tiến lạ lùng, sinh khí sung mãn siêu tuyệt. Bởi vậy con cứ can đảm luyện nửa pho Thiên Chiêu Suu Lục và tiếp thu không đến nổi khó khăn.

Thượng Quan Kỳ Long chưa kịp nói gì thì Thái Kinh Ngạc đã kêu lên:

- Trời ơi, như vậy là con gặp may chưa từng thấy. Con đã được ăn loài nấm Thượng Đẳng Thiên Hương, ba trăm năm mới nở trên vách đá một lần trong vực sâu ẩm thấp. Người có võ công được ăn nấm này công lực tăng tiến như rèn luyện mấy mươi năm.

Kim Điều Đại Kiệt mừng vui lộ trên gương mặt:

- Như vậy là dòng họ Thượng Quan còn đại phúc. Con sẽ là người hưng môn phục phái rửa sạch gia thù. Con hãy quên đi những tai biến vừa qua vì con sẽ là võ lâm chi bảo, sau khi tiếp thu hết bộ Thiên Chiêu Suu Lục tuyệt thế võ công.

Linh Phụng chẳng cảm thấy hoàn toàn sung sướng như lời bá phụ, vì nàng vẫn đeo đẳng mối tuyệt tình trong tâm não, và trong lúc này nàng còn e ngại bởi sắp phải chạm mặt với Hán Sơn.

Nhưng vì nghĩa lớn, Linh Phụng đành phải lặng im tiếp tục phi hành bên cạnh bá phụ.

Lát sau Kim Điều Đại Kiệt trở tay:

- Hang động ấy... sau rặng cây xanh kia.

Son Đông Tuyết Thủ thở phào:

- Lão huynh cất giấu phần hậu chiều trong hang động ấy à?

Thượng Quan Kỳ Long gật đầu quả quyết:

- Chính nơi đó không sai.

Cả bốn người cùng lúc phóng vèo xuống trước một hang động bên rặng cây xanh xum xuê tàn lá.

Kim Điều Đại Kiệt nhanh chân bước qua cửa hang.

Bổng ông nhìn sững, rồi gằn giọng:

- Hừm, có kẻ nào đã lọt vào hang động này rồi.

Son Đông Tuyết Thủ nóng nảy:

- Lão huynh hãy kiểm soát xem còn nửa pho bí kíp chẳng?

Linh Phụng cũng nói:

- Bá phụ cất giấu ở góc nào, để con cùng tìm kiếm?

Thượng Quan Kỳ Long phẩy tay:

- Hãy bình tĩnh, để ta xem...

Tiến lại phía hốc đá nơi cất giấu nửa pho bí kíp, Thượng Quan Kỳ Long lua bàn tay vào trong hốc đá sâu.

Ông quay lại, lắc đầu:

- Không còn cuộn da ở đây nữa.

Thái Kinh Ngạc la lớn:

- Thôi rồi, đã có kẻ đoạt mất pho hậu chiều...

Tiếng nói của ông vừa dứt thì một bóng người từ lòng hang sâu xuất hiện, gương mặt dài với hai vết sẹo dài trên má.

Chàng trai nói:

- Phải, đã có người lấy nửa pho bí kíp đi rồi.

Linh Phụng kêu lên:

- Vương Hán Sơn.

Kim Điều Đại Kiệt trừng mắt nhìn:

- Hán Sơn, con trai của Hắc Ưng Vương Hán Đạo đây sao?

Cố dần xúc động, Linh Phụng đáp:

- Đây chính là Hán Sơn, chàng ta mang mặt nạ đấy.

Chàng trai đưa tay gỡ mặt nạ, rồi bước lại gần Linh Phụng:

- Linh muội, tại sao muội lại tránh mặt huynh?

Lùi lại vài bước, Linh Phụng run giọng:

- Chuyện của muội rất rắc rối. Sau này huynh sẽ hiểu. Bây giờ công việc trước mắt là phải tìm ra kẻ đang giữ nửa pho Thiên Chiều Sư Lục.

Hán Sơn nói ngay:

- Kẻ ấy là Miêu Khả Tú, bạn rất thân của muội đó.

Linh Phụng ngạc nhiên:

- Miêu Khả Tú à? Cô ta đâu rồi?

Trở ra phía ngoài, Hán Sơn bảo:

- Cô ấy đổi tên là Cẩm Tiên, đã lấy nửa pho bí kíp tìm nơi hành công luyện khí.

Thượng Quan Kỳ Long trầm giọng:

- Nguy rồi, cô gái ấy làm sao đủ chân dương nội khí. Coi chừng cô ta sẽ nguy đến tính mạng.

Hán Sơn hèn nói:

- Văn bối đã can ngăn. Sau khi bị hôn mê một lần vì không đủ sức học các tuyệt chiêu của người xưa, Cẩm Tiên vẫn giữ ý kiến luyện phần hậu chiều, bất chấp lời can gián. Cô ta đã đem cuộn da đi mất biệt rồi.

Sơn Đông Tuyệt Thủ Thái Kinh Ngạc lệ làng:

- Phải tìm cho ra cô gái ấy...

Hán Sơn hăng hái:

- Nhị vị tiền bối đi ngay, văn bối xin được giúp sức.

Lão cầm Trương Lộng dường như đã rõ mọi chuyện. Lão múa tay chân, miệng ậm ọe vang cả lòng hang.

Thượng Quan Kỳ Long vung tay ra lệnh:

- Nào, chúng ta cùng đi.

Linh Phụng cũng nói:

- Phải theo kịp Miêu Khả Tú để tránh nguy hại cho cô ấy và đề phòng bị kíp lọt vào tay kẻ khác.

Thêm Hán Sơn nữa là năm người, tất cả cùng lao ra lòng vực.

Sơn Đông Tuyết Thủ đảo mắt nhìn quanh:

- Vực Hồ Huyết này rộng quá, rất nhiều hang động, biết cô ta đi đâu mà tìm?

Hán Sơn gật đầu:

- Khó đấy, văn bối đã lùng sục nhiều nơi vẫn chẳng thấy tăm hơi.

Kim Điều Đại Kiệt khoát tay:

- Đành phải đi khắp lòng vực, chẳng còn cách nào khác.

Linh Phụng phóng tầm mắt nhìn bao quát, nét mặt đầy cương quyết:

- Miêu Khả Tú khôn lanh lắm, nhưng cô ấy có nhiều thói quen trong sinh hoạt mà con đã biết, thế nào con cũng tìm ra.

Thái Kinh Ngạc lên tiếng:

- Ta có năm người, có lẽ nên chia nhau thành nhiều hướng tìm kiếm sẽ nhanh chóng hơn.

Ông liếc nhìn Kim Điều Đại Kiệt:

- Phải vậy không, lão huynh?

Thượng Quan Kỳ Long không trả lời vì ông đang tập trung thính lực nghe ngóng cái gì đó.

Chợt ông kêu lên:

- Có cuộc giao đấu ngoài thung lũng, kinh phong đang chuyển động ào ào đấy.

Linh Phụng cũng nói nhanh:

- Con thấy cả những luồng khí trắng bốc lên. Chúng ta hãy ra ngay ngoài ấy xem sao.

Trương Lộng trở tay ậm ọ, rồi phóng vút đi trước.

Kim Điều Đại Kiệt và Sơn Đông Tuyệt Thủ song hành bên nhau. Hán Sơn và Linh Phụng phóng theo vun vút.

Thượng Quan Kỳ Long nói to:

- Ta đã nghe tin giáo chủ Vạn Độc Dương Sùng cùng Huệ Tiên nữ chủ đưa nhau tới vùng này. Coi chừng Cẩm Tiên đang gặp phải bọn chúng.

Bùng Bùng...

Kinh lực chạm nhau ngoài xa càng làm cả năm người thêm nôn nóng. Họ cùng trở thuật khinh thân đề khí lao thật nhanh về phí thung lũng cây gai.

Linh Phụng la lên:

- Khí trắng cuộn cuộn... Đúng là ma công Âm Dương Bạch chân khí của dâm phụ Huệ Tiên rồi.

- o O o -

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯỜI

Chiếm Đoạt Pho Bí Kíp

H

uệ Tiên chiếu luồng nhãn quang lạnh như băng vào mặt Cẩm Tiên.
À ta cười khanh khách:

- Quái nữ. Với bọn Tứ Đại Pháp vương thì người còn giở môn Lục Lạc Áo Vũ cùng thân hình trần trụi của người ra để mê hoặc. Còn với ta thì người đừng hòng. Hãy mau quỳ xuống mà chịu chết thôi.

Cẩm Tiên thét lên:

- Dâm phụ, kẻ phải chết là người đó.

Bình Bình...

Cẩm Tiên dốc toàn lực vào song chuồng, vớ ra những luồng Sở Nữ Ma Công dữ dội, đẩy bật Huệ Tiên về phía sau. Nhưng ả ta cũng bị bắn lùi bởi mấy đợt Âm Dương Bạch chân khí khủng khiếp.

Vạn Độc Thần Ma Dương Sùng chột thét lớn:

- Ái nương, hãy để con quái nữ ấy cho ta.

Huệ Tiên gầm lên:

- Phải đấy. Giáo chủ tình lang tru sát nó đi.

Dương Sùng đành dằng lao tới, diện mạo như quỷ của lão càng thêm ghê khiếp khi lão tập trung công lực.

Biết đã lâm vòng nguy hiểm, Cẩm Tiên bổ ngay hai luồng kinh khí như ánh chớp...

Âm âm...

Kinh lực mười hai thành của Cẩm Tiên lao thẳng vào Dương Sùng, sức mạnh tưởng đập vỡ núi.

Nhưng Vạn Độc Thần Ma chỉ nhẹ chao đảo thân hình, lắc lư mấy cái lão đã trụ vững.

Lão chấp hai tay đẩy tới một đạo Vạn Độc Ma Công, khí thế ào ào như vũ bão dội vào Cẩm Tiên tựa sấm sét.

Bình bình...

Cẩm Tiên bị hất tung lên như chiếc lá.

Bùng.

Thêm một chưởng đạo khủng khiếp giáng bồi vào thân hình cô gái đang lơ lửng giữa khoảng không rơi xuống lòng vực.

Vạn Độc Thần Ma trở cặp ma nhãn xanh rờn xuống đáy vực đen ngòm trong giây phút, bỗng rống lên một loạt cười quái gở chấn động khắp núi rừng, khiến cho từng bầy chim hốt hoảng tung bay tán loạn.

Lão ác ma day qua Huệ Tiên:

- Ả yêu nữ quỷ quái kia đã tan xương nát cốt rồi, chúng ta trở về thanh lâu Vân Mộng tiếp tục cuộc hành lạc còn đang bỏ dở chứ?

Chìa hai đôi ngực núng nính trong hai làn áo mỏng như sương tới trước mũi Vạn Độc Thần Ma, Huệ Tiên cười khúc khích:

- Phải đấy! Trải qua một ngày đêm chỉ vì bận tìm con ma nữ thiếp cũng thấy trong người rạo rục, khó chịu lắm rồi giáo chủ tình quân oi...

Đặt bàn tay xù xì vào gò ngực Huệ Tiên vỗ mấy cái, Vạn Độc Thần Ma cười khanh khách:

- Chúng ta về gấp.

Quay lại nhìn bốn tên môn đồ Vạn Độc Quỷ môn. Vạn Độc Thần Ma phất cánh tay áo rộng:

- Chúng bay mau trở về truyền lệnh của ta cho tổng đàn chủ Trương Chu Lục để ban hành pháp lệnh nghiêm mật, giết hết những kẻ nào dám cả gan xâm phạm bản môn chu vi năm mươi dặm, nội ba hôm ta sẽ có mặt.

Đồng loạt bốn môn đồ Vạn Độc Quỷ môn hô to:

- Tuân lệnh giáo chủ!

Rào... Rào...

Nháy mắt bọn chúng đã hút dạng trong vòm cây xanh dưới chân núi.

Vạn Độc Thần Ma nắm tay Huệ Tiên:

- Ái nường! Chúng ta đi thôi.

Cả hai khinh công như hai làn khói tỏa về hướng thanh lâu Vân Mộng.

Núi đồi trở lại trầm mặc, lạnh lùng..

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>

Hồi Thứ Một Trăm Năm Mười Một

Vết Máu Trên Bờ Vực Thẳm

N

ăm chiếc bóng từ ngọn núi cao xẹt xuống đám cỏ xanh nhẹ nhàng đến một hạt bụi cũng không bay.

Bóng người ngưng đi, xem kỹ lại đó là Thượng Quan Kỳ Long, Thượng Quan Linh Phụng, Vương Hán Sơn, Sơn Đông Tuyết Thủ và gã câm Trương Lộ.

Bọn họ vừa từ tuyết cốc Hồ Huyết gấp rút phi hành đến đây.

Khi vừa đứng vững Thượng Quan Kỳ Long đảo cặp mắt sáng rực vòng quanh một lượt.

Lão ngạc nhiên quay sang Thượng Quan Linh Phụng:

- Linh nhi, vừa rồi từ trên ngọn núi cao kia ta trông thấy một người trúng chưởng bay đi tại sao đến đây không có thân xác của hắn.

Đôi mắt to đen nhánh của Thượng Quan Linh Phụng chớp chớp mấy cái:

- Bá phụ, chúng ta đi tìm xem sao.

Mọi người chia ra năm hướng đi tìm nạn nhân. Được một lúc lâu chợt Thượng Quan Linh Phụng la lên:

- Ôi! Một mảnh ảo.

Lại có tiếng nói ở phía sau lưng nàng:

- Ôi! Mảnh ảo của người con gái.

Vương Hán Sơn đã có mặt bên cạnh Thượng Quan Linh Phụng khi nàng vừa la lên.

Nghệ tiếng của Thượng Quan Linh Phụng mọi người gấp rút tới bên nàng cùng với mảnh ảo dò xét.

Bọn họ ngỡ ngác chưa hiểu sự tình ra làm sao cả.

Chợt Vương Hán Sơn rút lên:

- Ôi! Đúng là của nàng...

Thượng Quan Linh Phụng nhìn Vương Hán Sơn bằng đôi mắt kinh dị:

- Nàng là ai?

Giọng Vương Hán Sơn có hơi run:

- Cẩm Tiên!

Đôi mắt Thượng Quan Linh Phụng tròn xoe:

- Vương ca bảo... Miêu Khả Tú?

Vương Hán Sơn gật đầu:

- Đúng vậy! Đúng là màu áo của nàng thường mặc.

Gương mặt hoa của Thượng Quan Linh Phụng tái hắc đi. Giọng nàng run run:

- Mảnh áo Miêu hiền muội ở đây, nàng... đang ở nơi đâu... ờ ờ...

Trái tim Vương Hán Sơn đập mạnh. Chàng lo cho số mệnh của Cẩm Tiên:

- Linh muội... nàng...

Nhưng Thượng Quan Kỳ Long đã nói:

- Hãy mau đi tìm Miêu nữ điệt.

Năm xưa đối với Miêu bảo chủ, Thượng Quan Kỳ Long có mối chân tình như thế...

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Năm Mười Hai

[Mất hai trang 31, 32 Quyển V]

H

ieu ngay đã có điều gì hệ trọng nên Trương Lộng mới có cái cử chỉ quýnh quáng như thế, lập tức Thượng Quan Linh Phụng lao mình tới.

Trương Lộng đưa tay chỉ trở đám cỏ xanh sát bờ vực ậm ọe luôn mồm.

Nhìn đám cỏ xanh chỗ gã cầm hỉ bất giác Thượng Quan Linh Phụng kêu lên:

- Máu!

- Máu... Trời ơi máu...

Vương Hán Sơn cũng vừa trờ tới và cùng đồng loạt kêu to:

- Giờ đã quá rõ ràng, Cẩm Tiên đã trúng chưởng rách toạc cả áo rơi xuống vực này chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Hai vị lão nhân Thượng Quan Kỳ Long, Sơn Đông Tuyết Thủ đã đến nơi đưa mắt nhìn mấy vết máu.

Quan sát xong Thượng Quan Kỳ Long hốt hoảng nói thật mau:

- Hãy mau xuống dưới tìm Miêu nữ điệt.

Trong năm người chỉ có Vương Hán Sơn và Thượng Quan Linh Phụng có bốn phận đi tìm Cẩm Tiên chứ đâu còn ai nữa.

Liếc xéo Thượng Quan Linh Phụng thấy nàng đứng yên, Vương Hán Sơn gấp lên:

- Sư bá! Tiểu điệt xuống đó tìm nàng.

Bằng một thân pháp tuyệt diệu Vương Hán Sơn vận chân khí cất mình lên cao hai trượng từ từ hạ xuống miệng vực đen ngòm.

Chỉ trong cái chớp mắt chàng hút dạng.

Trông thấy Vương Hán Sơn đơn phương mạo hiểm xuống vực trong lòng Thượng Quan Linh Phụng lo sợ bồi hồi. Nàng lo cho tính mạng của chàng. Đã mấy lần Thượng Quan Linh Phụng định phóng theo Vương Hán Sơn tiếp trợ chàng trong cơn nguy hiểm nhưng rồi lại thôi...

Nàng âm thầm than thở:

- Tấm bằng trình của ta đã bị gã ma đầu Tống Phi Bằng chiếm đoạt đi rồi, thân ta đã hoen ố đâu còn xứng đáng với tình yêu của chàng nữa, cho dù ta có chết đi để tạ tội với chàng cũng không rửa sạch vết nhơ.

Tự nhiên hai giọt lệ thương tâm lăn dài trên má Thượng Quan Linh Phụng.

Mọi người đang chú mắt xuống lòng vực thẳm nên chẳng có một ai trông thấy nàng khóc.

oOo

Trên bờ vực bọn Thượng Quan Kỳ Long đứng chờ hơn một khắc chưa thấy Vương Hán Sơn trở lên, ai nấy đều bồn khoăn lo sợ.

Không hiểu trên đường xuống đáy vực có chuyện gì xảy ra cho chàng?

Lòng vực đen ngòm không thấy đáy này quả vô cùng nguy hiểm cho bất cứ một cao thủ nào xuống đó.

Người lo sợ nhất chính là Thượng Quan Linh Phụng bởi cho đến nay nàng vẫn còn yêu thương Vương Hán Sơn hết sức thiết tha.

Đã bao lần Thượng Quan Linh Phụng toan lao mình xuống vực rồi lại ngưng đi. Chỉ vì sĩ diện của người con gái nàng không muốn ở bên cạnh chàng nữa.

Nhưng giả nếu Vương Hán Sơn có mệnh hệ nào nàng sẽ tự quyết theo chàng. Nàng và chàng sẽ yêu nhau bên thế giới khác...

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Năm Mười Ba

Tìm Nàng Nơi Tuyệt Địa

T

hân hình phiêu diêu như chiếc lá Vương Hán Sơn từ từ trằm xuống lòng vực với thân pháp cực kỳ ảo diệu.

Cứ mỗi vài trượng Vương Hán Sơn vỗ một chuồng vào vách đá mượn đà cất trở lên để thân hình không bị rơi nhanh có thể bị nát thây.

Trong lòng vực tối thăm lạnh lẽo, nhưng nhãn lực của Vương Hán Sơn vẫn trông thấy rõ ràng các ghềnh đá dơ ra và mọi sự vật.

Càng xuống sâu vô số đám dây thần thông giăng mắc càng nhiều trông như lưới nhện. Nhờ những dây chằng chịt này Vương Hán Sơn luôn tay nắm lấy trì nên cho tốc độ chậm lại.

Phịch!

Một tiếng động khô khan nổi lên, Vương Hán Sơn đã tới đáy vực uốn lượn thân mình một cái rồi nhẹ nhàng đứng dậy.

Hít lấy một bầu không khí mát lạnh do vách đá tiết ra, Vương Hán Sơn cảm thấy trong người vô cùng sảng khoái.

Vương Hán Sơn đảo mắt nhìn quanh phía thấp. Dưới đáy vực có hơn bốn trượng chu vi nhiều gộp đá lởm chởm, lại có một con đường đầy cỏ dại chẳng hiểu ăn thông đến đâu.

Quan sát mấy lượt chẳng thấy thân xác của Cẩm Tiên đâu cả, cũng không có động vật nào ở dưới đáy vực này.

Vô cùng kinh hãi Vương Hán Sơn phóng đi tìm khắp trong tuyệt địa.

Chẳng sục sạo từng hốc đá, lùm cây mãi mà không thấy bóng dáng Cẩm Tiên.

Vương Hán Sơn tháo dầm cả mồ hôi lạnh, vận chân lực cất tiếng gọi:

- Cẩm Tiên! Muội đâu rồi?

Âm thanh đập vào vách đá phát đi ù ù, nhưng mấy lần không nghe có tiếng đáp ứng.

Vương Hán Sơn lẩm bẩm:

- Cứ theo mảnh áo nằm trên bờ vực chắc chắn Cẩm Tiên rơi xuống đây, tại sao không thấy xác nàng?

Chàng thêm:

- Chẳng lẽ nàng còn sống mà lẫn trốn ta.

Rồi chàng tự bảo:

- Ta hãy tìm nàng phía con đường kia.

Vút!

Như một cơn gió mạnh Vương Hán Sơn phóng mình đi. Chàng lúng lúng con đường mọc đầy cỏ dại không có dấu vết chân người lui tới.

Con đường dài khoảng hai trăm trượng chợt bế tắc.

Trước mắt Vương Hán Sơn vách đá ngăn cản, bốn bề giống như một cái hộp.

Quả đúng là tuyệt địa!

Vương Hán Sơn kêu khổ:

- Ôi! Hay là Cẩm muội đã bị thú dữ hại rồi!

Chàng đứng yên ngơ ngác như kẻ không hồn một lúc thật lâu.

Toàn bộ dưới đáy vực chàng đã lúng lúng cả hàng giờ biết nàng ở nơi đâu mà tìm nữa. Điều chắc chắn là nàng đã chết rồi nhưng không thấy thân xác nàng đang ở nơi đâu.

Bất giác Vương Hán Sơn buông tiếng thở dài, hai hàng nước mắt trào ra.

Đã gần gũi nhau trong một thời gian khá dài cùng chết sống bên nhau lòng chàng đầy ắp kỷ niệm, làm sao Vương Hán Sơn tránh khỏi thương tâm trong giây phút này.

Nhất là sau khi biết rõ nàng là ái nữ của Miêu bảo chủ - Một môn phái chính đạo. Chàng không còn coi nàng như một ma nữ nữa, trái lại cảm tình của chàng đối với nàng càng xâu đậm hơn xưa.

Vương Hán Sơn than thở:

- Nàng đã chết rồi ta hãy trở lên thôi.

Đưa tay lau sạch nước mắt vì e ngại chốc lát nữa đây Thượng Quan Linh Phụng nhận ra nỗi bi thương cực độ của mình, Vương Hán Sơn thần thờ quay trở lại.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Năm Mười Tư

Tìm Nàng Nơi Tuyệt Địa (Tiếp)

oẹt... xoẹt...

Có tiếng động từ phía trên, Vương Hán Sơn giật mình ngẩng mặt lên nhìn.

Chàng lẩm bẩm:

- Ô! Có lẽ Thượng Quan Linh Phụng xuống kia.

Theo Vương Hán Sơn nghĩ mọi người ở trên vì thấy quá lâu chàng không trở lên, do đó bảo Thượng Quan Linh Phụng xuống với chàng.

Nếu thế thì đâu còn điểm phúc nào hơn nữa, chàng sẽ chọn lời an ủi nàng hàn gắn lại tình yêu giữa chàng và nàng vừa đổ vỡ.

Trong lòng Vương Hán Sơn vô cùng phấn khởi, vận nhãn lực nhìn lên đợi chờ...

Xoẹt... xoẹt... xoẹt...

Một vật khá to đang từ trên cao mười trượng rơi xuống mắc vào đám dây thần thông này tới đám dây chằng chịt khác, cuối cùng rơi nhanh ngay chỗ Vương Hán Sơn.

Chợt nhận ra vật đó là một người Vương Hán Sơn kinh hãi vận lực chụp lấy một cách nhẹ nhàng.

Vương Hán Sơn đưa mắt nhìn kỹ người nằm trong tay.

Chợt chàng kêu hoan hỉ:

- Trời! Cẩm muội...

Thì ra Cẩm Tiên từ trên rơi xuống, giá nếu không có Vương Hán Sơn chụp lấy chắc hẳn nàng đã nát tan cả thân xác ra rồi.

Nhưng tại sao lại có chuyện lạ lùng này? Quả thật là khó hiểu.

Vốn là một chàng trai thông minh, Vương Hán Sơn kịp nghĩ ra liền.

Chàng tự nhủ:

- Cẩm muội bị trúng chuông té xuống vực, dọc đường vướng lấy đám dây chằng chặt trên kia cho tới bây giờ nàng mới rơi luôn xuống đây, cũng may cho nàng ta trở lại kịp còn bằng không thì...

Vương Hán Sơn nhìn sắc mặt Cẩm Tiên tái xanh, nơi khoe miệng còn đọng vết máu, đôi mắt nhắm nghiền, chàng hiểu rõ nàng đang mang nội thương cực kỳ trầm trọng, nếu không kịp cứu nguy sẽ chẳng còn kịp nữa.

Đường từ đây lên bờ vực có tới ngoài trăm trượng, chàng mang nàng đi vướng víu sẽ mất một thời gian khá lâu, nàng sẽ chết mất.

Cần phải chữa trị nàng ngay lập tức chứ không thể diễn trì được nữa.

Quyết định xong, Vương Hán Sơn bế lấy Cẩm Tiên đem đặt nằm trên đám cỏ xanh êm ả.

Chàng đặt bàn tay lên ngực nàng nghe trái tim se sẽ như sợi tơ mảnh. Có lúc muốn ngưng đi làm chàng hốt hoảng kêu lên một tiếng đau thương.

Nàng đã mang vết tử thương chỉ sợ không sống nổi.

Vương Hán Sơn khẩn cấp thò tay vào áo lấy ra hai viên Tục Mệnh Đan. Dưới tuyết địa không có nước làm sao cho nàng uống bây giờ.

Bất buộc Vương Hán Sơn đành phải bỏ hai viên linh đan vào mồm chàng nhai nhỏ rồi vạch miệng Cẩm Tiên từ từ mớm vào.

Chàng dùng hai đạo khẩu phong bắn tuốt linh đan vào vực Đan Điền của nàng. Xong hết chàng ngồi chờ nàng tỉnh lại.

- o O o -